

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 205/2019
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Лазо Зубић, адвокат из ..., против туженог "ББ" а.д. ..., чији је пуномоћник Ивана Ђулинац, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1450/18 од 04.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија туженог, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1450/18 од 04.07.2018. године, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Зрењанину П1 541/2017 од 25.04.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 41.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 541/2017 од 25.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилји исплати на име јубиларне награде износ од 98.396,94 динара, са законском затезном каматом од 10.08.2017. године до исплате, као и парничне трошкове, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 43.450,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1450/18 од 04.07.2018. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је ставом првим изреке тужбени захтев усвојен и обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.172,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев туженог да му тужиља накнади трошкове поступка у износу од 43.450,00 динара. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужиље у преосталом делу и потврђено је решење о камати на трошкове поступка од дана пресуђења до дана извршности. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 23.672,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 14.08.2006. године, који је закључен на одређено време од 02.10.2006. године за обављање послова продавца, а касније је закључила и уговор на неодређено време. У августу 2016. године тужиља је напунила десет година непрекидног рада код туженог. Након што је писменим путем отказала уговор о раду, тужени је 22.10.2016. године донео решење о престанку радног односа тужиље код туженог почев од 23.10.2016. године. Тужиља је у 2015. години остварила бруто зараду у просеку од 49.198,47 динара, а двоструки износ бруто зараде износи 98.396,94 динара.

Чланом 34. Правилника о раду туженог од 20.12.2014. године регулисани су услови за исплату јубиларне награде, а Правилником о изменама и допунама истог Правилника од 20.06.2016. године мењан је члан 34. Правилника о раду тако што је предвиђено да послодавац може запосленом да исплати јубиларну награду као награду за лојалност и непрекидност за, између осталог, десет година рада у висини двоструке просечне месечне зараде запосленог у бруто износу који је остварио у претходној години. Према ставу 4. тог члана награда се додељује сваке године поводом дана фирме 19. децембра на пригодној прослави, а примају је лојални запослени који су у текућој години остварили право на јубиларну награду, а били су на раду у моменту доделе јубиларне награде и биће извесно да ће наставити са радом код послодавца. Ставом 6. тог члана изричито је прописано да немају право на јубиларну награду запослени код кога не постоји извесност да ће наставити са

радом код послодавца и то: ако је отказао уговор или се споразумео са послодавцем о престанку рада пре 19. децембра године у којој пуни између осталог десет година непрекидног рада, уколико је писмено најавио отказ уговора, уколико се против њега води дисциплински поступак или поступак због повреде радне обавезе и /или непоштовања радне дисциплине из ког разлога му се може отказати уговор о раду или се против њега воступак за накнаду штете проузроковане послодавцу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом материјалног права из члана 120. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...75/14), оценио да тужбени захтев није основан. Према датим разлозима, тужила нема право на исплату јубиларне награде јер је, супротионо условима за остварење овог права прописаног Правилником о раду туженог из 2014. године, са изменама из 2016. године, отказала уговор о раду пре 19.12.2016. године у којој је напунила десет година непрекидног рада код туженог.

Супротно становишту првостепеног суда, другостепени суд је оценио да се одредбе Правилника туженог имају тумачити у корист запосленог као слабије стране, јер се право на јубиларну награду стиче даном јубилеја на основу до тада утврђене лојалности, па се не може говорити о томе да такво право запослени не стиче услед околности која је настала након јубилеја до дана исплате награде. Због тога, по оцени тог суда, тужили, која је током августа 2016.године остварила право на исплату јубиларне награде, припада и право на исплату, јер на остварење овог права не утиче чињеница да је моменат исплате стеченог права у складу са општим актом туженог наступио касније, односно након престанка радног односа тужиле код туженог.

Према становишту Врховног касационог суда, основано се ревизијом туженог указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио постављени тужбени захтев.

Закон о раду је у члану 120. послодавцима оставио могућност да услове за остварење овог права и права на исплату јубиларне награде утврде својим општим актом односно уговором о раду.

Тужени је изменама и допунама Правилника од 20.06.2016. године (који се примењује од 01.07.2016. године) предвидео право запослених на исплату јубиларне награде, као награде за лојалност и непрекидан рад код туженог и то за десет година рада у висини двоструке просечне месечне зараде остварене у претходној години, који износ тужила тужбом тражи.

Међутим, овим општим актом тужени је право на исплату јубиларне награде запосленима условио тиме да је запослени у моменту доделе јубиларне награде (19.12. текуће године) на раду код туженог и да је извесно да ће код туженог наставити са радом.

Тужилца је у августу 2016. године испунила услов за признање права на јубиларну награду након 10 година непрекидног рада код туженог, али није испунила и услов за исплату ове награде јер је, супротно члану 34. став 6. Правилника пре момента исплате јубиларне награде (19. децембра 2016. године) отказала уговор о раду. Како у том моменту није била у радном односу код туженог и самим тим је било извесно да код туженог неће наставити са радом, то по оцени Врховног касационог суда тужилци право на исплату јубиларне награде не припада, како је то правилно оценио првостепени суд.

Супротно становишту другостепеног суда у конкретном случају нема места тумачењу одредби Правилника туженог. Тумачење уговора је институт облигационог права према којем се приликом тумачења спорних одредаба уговора истражује заједничка намера уговорних страна и одредба тако разуме како то одговара начелима облигационог права, без држања дословног значења употребљених израза. У радноправним односима, какав је у конкретном случају, у смислу чл. 8. и 9. став 1. Закона о раду, Правилник о раду као општи акт не може да садржи одредбе којима се запосленом дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом, за који случај се примењују одредбе закона. Међутим, како Закон о раду није изричито признао запосленима право на јубиларну награду нити предвидео услове за стицање и исплату овог права, већ је чланом 120. послодавцима оставио могућност утврђења овог права па и конкретних услова, то се одредбе Правилника примењују онако како гласе.

Из наведених разлога, применом члана 416. став 1 ЗПП, Врховни касациони суд је преиначио другостепену пресуду, тако што је одбио као неосновану жалбу тужилце и потврдио првостепену пресуду.

Туженом који је успео у поступку по ревизији, сагласно одредбама чланова 153, 154, 163. и 165. ЗПП, припада право на накнаду трошкова састава ревизије у износу од 12.000,00 динара, судске такса на ревизију у износу од 11.800,00 динара и судске такса на одлуку о ревизији у износу од 17.700,00 динара, што укупно износи 41.500,00 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић